

MUKLI ÁGNES

Fénytörés

Hajnalba botlott
egy békés életöröm
végtelensége.

Kávéházban

Tóth Árpád emlékére

Beleszólt minden lélegzetedbe a halál,
csak úgy, földhözragadtnak és kéretlen.
Sarokasztalnál ült, tétlenül várakozott,
koldus garassal fizetett véletlen.
Átlátszó trükkje volt, kávéval veled rendeltetett,
első az üzlet, mondta és kacagva nevetett.
Ütött, lépett, kiváltképp fájtak az ütések,
jövőd fájlaltad, az élet igaztalan szavát.
Hiába lengte be a bizsergető tavasz
öröklétével az örök virág illatát.
Életünk a könnyteli szenvedések ára.
Léten túli szél szirének csábító dallamán.
Dadogó mámor csalogány csalóka dalában,
míg üt, leng, lüktet az inga szívünk pitvarán.
Egyenesnek látszó utunk végén halálkanyar,
biztosra édesített bordal, utolsó képzavar.
Félelmeidbe beleivódtak a földi szépek,
féltség jelenedben' lettek szelíd szédülések,
szerelmek jöttek bíbor égen, napsütésben
vigadoztak, lázban égtek minden éjjel.
Sötét lett. Megállt az idő, hanyatt
fekve. Kortyunk mámorító íz, nosztalgia,
lélegzetelállító tévedéseink sora,
elpezarolt hegyi levegőnk konok sóhajunk.